

Arrest

nr. 313 450 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2024 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Vilvoorde-Machelen op 04.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : T.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)1998

geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Burkina Faso

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het grondgebied België.

De beslissing tot verwijdering van 05.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.06.2022 dat hem betekend werd op 15.06.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (een proces-verbaal zal op een later tijdstip opgesteld worden door de RVA van Vilvoorde).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart aan PZ Vilvoorde-Machelen op 04.04.2024 sedert 10.01.2019 in België verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2019 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 September 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportioneel inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart aan PZ Vilvoorde-Machelen op 04.04.2024 in België te zijn voor een verzoek tot internationale bescherming, maar dat deze werd afgekeurd. Vervolgens verklaart betrokkene hier te zijn gaan werken in de bakkerij. Nazicht in het administratief verslag toont aan dat betrokkenes verzoek effectief werd afgewezen. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart aan PZ Vilvoorde-Machelen op 04.04.2024 een kogel in zijn heup te hebben waarvoor hij elk jaar een spuit nodig heeft, echter kan hij hieromtrent geen medische informatie of doorverwijzingen verschaffen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch andere medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk

- Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid*
- Het beginsel van Hoorplicht*
- Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie*
- Het beginsel van Afdoende motivering*

1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

"dat een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is"

Men dient eveneens rekening te houden met zijn geestelijke en gezondheidstoestand. De bewering dat hij de nodige elementen m.b.t. zijn familieleven en zijn gezondheidstoestand niet kon verstrekken is bijgevolg tautologisch. Hij verklaarde aan de PZ Vilvoorde-Machelen op 04.04.2024 een kogel in zijn heup te hebben waarvoor hij elk jaar een spuit nodig heeft.

Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke en medische toestand dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over zéér beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

3.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]." RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu analyse uit te voeren met betrekking tot de het in België lokaliseerde gezinsleven van verzoeker en de gezondheidsproblemen die een verwijdering zouden belemmeren overeenkomstig art. 3 EVRM.

4.

De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.

TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 3 en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950 ;

van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

5.

Door zijn geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 en met artikel 8 EVRM.

Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker een gezinsleven heeft in België en werklustig was. Dit wordt aannemelijk gemaakt en er is geen enkele motivatie in de beslissing hierover.

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 3 EVRM en 8 EVRM.

6.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Overwegende dat deze vereiste eveneens voldoet aan de verplichting van lidstaten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van verwijderingsmaatregel of een inreisverbod.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen. Verzoeker maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die in België langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM.”

3.2. Gezien hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.3. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijk gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

3.4. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn geestelijke en gezondheidstoestand. Hij verwijst naar zijn verklaring aan de PZ Vilvoorde-Machelen op 4 april 2024 dat hij een kogel in zijn heup heeft waarvoor hij elk jaar een spuit nodig heeft.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

“Betrokkene verklaart aan PZ Vilvoorde-Machelen op 04.04.2024 een kogel in zijn heup te hebben waarvoor hij elk jaar een spuit nodig heeft, echter kan hij hieromtrent geen medische informatie of doorverwijzingen verschaffen.”

Verweerder heeft aldus kunnen vermelden dat hij medische opvolging krijgt voor een kogelwonde in het verleden. Er wordt echter gemotiveerd dat hij hierover geen verdere informatie kan verschaffen. Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot een herhaling van zijn verklaringen. Hieruit blijkt echter niet dat nagelaten werd rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand. Verzoeker voert geen concrete medische informatie waaruit blijkt dat de opvolging van zijn verwondingen de afgifte van het inreisverbod in de weg staat.

3.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending aan van de hoorplicht betoogt verzoeker dat hij niet op een rechtmatige wijze gehoord werd voordat de bestreden beslissing genomen werd en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke en medische toestand dienen te worden toegepast, aangezien hij over zéér beperkte communicatiemiddelen beschikt onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt. De Raad merkt op dat verzoeker werd gehoord door de politiezone Vilvoorde-Machelen. Uit het administratief politieverslag in het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker niet in staat was om zich naar behoren uit te drukken. Verzoeker was op het ogenblik van de politie-interventie illegaal aan het werk in een bakkerij. Hoe dan ook herinnert de Raad er aan dat een schending van het recht om gehoord te worden pas aanleiding geeft tot een nietigverklaring wanneer de verzoeker elementen aanbrengt die hij had kunnen aanvoeren en die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Uit verzoekers betoog komen geen dergelijke elementen naar voren. Verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek van de wijze waarop hij gehoord werd.

3.7. In de mate verzoeker zich beroept op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering. *In casu* ligt een inreisverbod voor. Dergelijke beslissingen zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*, terwijl overeenkomstig artikel 1, 8° van deze wet een inreisverbod wordt gedefinieerd als *“de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”*. Dit middelonderdeel is dan ook niet dienstig.

3.8. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij betoogt dat verweerder *in casu* weigerde om een *in casu* analyse uit te voeren met betrekking tot zijn gezondheidsproblemen die een verwijdering zouden belemmeren overeenkomstig artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit nazicht van het dossier en de bijgevoegde stukken blijkt geenszins dat verweerder enig concreet gegeven met betrekking tot verzoekers gezondheid veronachtzaamd heeft. Door zich te beperken tot de algemene verklaring dat zijn gezondheidsproblemen een uitvoering van de bestreden beslissing belemmeren, maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.9. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en dat verweerder weigerde om een *in casu* analyse uit te voeren met betrekking tot zijn in België gelokaliseerde gezinsleven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers gezinsleven het volgende motief bevat:

“Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2019 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 September 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illégale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionné inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). (...)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch andere medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De Raad merkt op dat verzoeker zijn vermeende in België gelokaliseerde gezinsleven niet nader toelicht. Hiermee weerlegt verzoeker het motief dat er geen gezinsleven of minderjarig kind in België is, niet. Verzoeker verwijst naar bijgevoegde stukken maar in geen van de bij het verzoekschrift bijgevoegde stukken wordt het bestaan van enig gezinsleven in België kenbaar gemaakt.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet eerder tot verblijf werd gemachtigd of toegelaten, en bovendien zelfs eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zodat hij er genoegzaam van op de hoogte was dat een gezinsleven op het grondgebied een precair karakter had. Uit verzoekers betoog blijken geen dwingende omstandigheden aanwezig te zijn die zouden wijzen op een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.10. De schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier	De voorzitter
-------------	---------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------